

Arrest

nr. 187 441 van 23 mei 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 13 februari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 januari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 maart 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. GASPART, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen op 11 december 2015 België is binnengekomen, samen met haar twee minderjarige kinderen, diende op 11 december 2015 een asielaanvraag in. Verzoeksters vingerafdrukken werden genomen door de Zwitserse ambassade in Nairobi naar aanleiding van de afgifte van een visum kort verblijf om familiale redenen op 27 november 2015.

1.2. Op 11 januari 2017 nam de adjunct-Commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoekster bij aangetekend schrijven van 11 januari 2017 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*"Asielaanvraag: 11/12/2015
Overdracht CGVS: 30/05/2016*

U werd 5 september 2016 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 09.18 tot 13.13 in het bijzijn van een tolk die het Somali machtig is. Uw advocaat meester De Wolf, loco meester Gaspart, was gedurende het volledige gehoor aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Somalische nationaliteit te bezitten en tot de Shiqaal, subclan Gendershe te behoren. U werd geboren op 1 januari 1980 te Mogadishu, in het district Wadajir waar u tot uw vertrek in 2010 woonachtig was. U heeft geen school gelopen noch kan u Somali lezen en schrijven. U hielp uw ouders in de winkel die in uw ouderlijk huis gelegen was. Uw eerste man, M. [M.] werd in 2006 door Al-Shabaab om het leven gebracht omdat hij voor de overheid werkte. In 2010 werd uw vader door Al-Shabaab aangespoord te stoppen met het verkopen van goederen aan de overheid. Uw vader weigerde en bleef goederen verkopen aan eenieder die geld had. Twee weken later viel Al-Shabaab u en uw familie aan in uw ouderlijk huis. Ze waren met vijf en deden alsof ze de burens waren. Wanneer jullie open deden, kwamen ze binnen en openden ze het vuur. De overheid reageerde en begon ook te schieten. Vervolgens vond er een bomontploffing plaats. U kon ontkomen en ging naar het Keysaney ziekenhuis waar u een week verbleef. Tijdens uw verblijf in het ziekenhuis werd u gecontacteerd door Al-Shabaab die u bedreigde. U verliet het ziekenhuis en ging te voet naar Kismayo waar u na twee dagen verblijf F. leerde kennen die zich over u ontfermde. U verbleef twee maanden in Kismayo vooraleer u naar Kenia ging. F. vertrouwde u het transport toe van groenten en fruit van Kismayo naar Nairobi, en vice versa. Nadat u in Kenia aankwam, kwam u te weten dat uw moeder, vader, uw broers M., H. en K., uw zus H., uw zoon A. en uw dochter H. tijdens de aanval om het leven kwamen.

U leerde uw huidige man, H. A., een Keniaans staatsburger, kennen in Nairobi. U ging met hem samenwonen in Mombasa, Kenia. U kreeg tevens twee kinderen van hem; A.w. en A.b. U verklaart op basis van de Keniaanse nationaliteit van uw kinderen een verblijfsstatuut te hebben [gehad] in Kenia. Tijdens uw verblijf in Kenia vervoerde u tweemaal groenten en fruit van Nairobi naar Kismayo en vice versa. Begin 2015 was uw man met de bus onderweg naar Gareisa toen de bus ontvoerd werd. Nadien hoorde u niets meer van uw man. U weet niet waar hij zich momenteel bevindt. Midden 2015 werd u, terwijl u in Kenia verbleef, verschillende malen telefonisch gecontacteerd door Al-Shabaab die u bedreigde in verband met de gebeurtenissen van 2010. U verklaart bovendien niet te kunnen terugkeren naar Somalië omwille van de conflicten, het gebrek aan scholing voor uw kinderen en een uitzichtloze toekomst. 10 november 2015 vroeg u te Nairobi een visum aan voor Zwitserland dat u verkregen heeft. U maakt tevens melding van een visum dat aangevraagd werd in Tanzania, gelegen in Kenia. Eind november 2015 verliet u Kenia en ging u, via Turkije, naar Zwitserland. 11 december 2015 kwam u samen met uw twee minderjarige kinderen, A.w. en A.b. aan in België. Diezelfde dag vroeg u asiel aan bij de Belgische asielinstanties.

U legt geen documenten neer ter staving van uw asielaanvraag.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier, dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Conventie van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken. U verklaart voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (verder CGVS) niet naar uw land van herkomst te kunnen terugkeren omwille van problemen met Al-Shabaab. U kon uw problemen met Al-Shabaab echter niet aannemelijk maken.

Ten eerste moet opgemerkt worden dat de feiten die u aanhaalt, namelijk de aanval op uw familie door Al-Shabaab waarbij uw moeder, vader, drie broers, een zus en twee van uw kinderen om het leven kwamen, in 2010 plaatsvonden en dat er geen enkele indicatie bestaat dat u anno 2016-2017 een vrees voor vervolging heeft in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Het moet vervolgens benadrukt worden dat de gebeurtenissen die dateren uit 2010 geenszins op u persoonlijk gericht waren. Uw vader werd als eigenaar van de winkel door Al-Shabaab aangespoord niet langer goederen te verkopen aan de overheid. Hij weigerde, waardoor uw vader en zijn gezin, waar u deel van uitmaakte, het doelwit werden van Al-Shabaab. U werd bij deze aanval niet persoonlijk geviséerd. De aanval was in eerste instantie op uw vader, en op de winkel, gericht omdat hij weigerde de verkoop aan de overheid stopt te zetten.

Bovendien benadrukt u dat u steeds achter in het huis bleef waar u de ijsjes en het ijs maakte omdat uw vader niet wilde dat u gezien werd door andere mensen. Enkel uw vader, broers en moeder werkten

vooraan in de winkel (zie gehoorverslag CGVS, p.32). U voegt tevens toe (zie gehoorverslag CGVS, p. 5-6) dat u niet naar buiten ging omdat uw ouders niet wilden dat u het huis verliet. Hiermee zet u zelf uw geringe zichtbaarheid in de winkel in de verf en is er aldus geen reden om aan te nemen dat Al-Shabaab u associeerde met de activiteiten in de winkel. Bovendien legt u met betrekking tot de gebeurtenissen die dateren van 2010 tegenstrijdige verklaringen af. Bij Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ) verklaart u dat ze [Al-Shabaab] naar uw winkel [de familiewinkel] kwamen en zeiden dat u en uw familie moesten stoppen met iets te verkopen aan het leger en de overheid. U voegt toe dat u en uw familie dat niet gedaan hebben. Uit uw verklaringen tijdens het gehoor voor het CGVS kan echter duidelijk geconcludeerd worden dat uw vader gecontacteerd werd door Al-Shabaab en aangemaand werd te stoppen met het verkopen van goederen aan de overheid, en dat uw vader dat weigerde (zie gehoorverslag CGVS, p. 13 en p. 37).

Ook zijn uw verklaringen omtrent uw problemen met Al-Shabaab na de aanval bij u thuis in 2010 dermate onwaarschijnlijk dat er geen enkel geloof aan kan worden gehecht. Zo verklaart u na de feiten in uw ouderlijk huis opgenomen te zijn geweest in het Keysaney ziekenhuis te Mogadishu. Gedurende uw verblijf in het ziekenhuis werd u door Al-Shabaab telefonisch benaderd en bedreigd (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). U verklaart dat u geen mobiele telefoon had maar dat Al-Shabaab u contacteerde op de telefoon in het ziekenhuis. U gevraagd hoe Al-Shabaab wist dat u in dat ziekenhuis opgenomen werd, antwoordt u dat u gewond was, naar dat ziekenhuis gebracht werd en dat ze wisten dat u daar opgenomen was (zie gehoorverslag CGVS, p. 38), wat geenszins een verklaring is voor hoe Al-Shabaab te weten kwam dat u in het Keysaney ziekenhuis opgenomen werd. Bovendien verklaart u op een ander moment tijdens het gehoor (zie gehoorverslag CGVS, p.26) dat u op het moment van de aanval niet wist wie leefde en wie gestorven was én dat u gewond wegrende en meteen naar het ziekenhuis ging, waaruit blijkt dat u op eigen houtje naar het ziekenhuis ging en niet gebracht werd. U slaagt er aldus niet in een redelijke verklaring te geven hoe Al-Shabaab te weten kwam dat u in het Keysaney ziekenhuis opgenomen werd. Het is bovendien erg opmerkelijk dat Al-Shabaab de moeite zou nemen u te lokaliseren, en te contacteren terwijl u in het ziekenhuis lag. Hoe konden zij immers weten dat u de aanslag overleefd had? Het moet tot slot nogmaals opgemerkt worden dat deze gebeurtenissen zich in het jaar 2010 situeren. Ook aan de latere vervolgingsfeiten, namelijk de telefonische bedreigingen door Al-Shabaab in 2015, kan geen enkel geloof worden gehecht. U verklaart dat u midden 2015 verschillende keren, meer dan tien maal (zie gehoorverslag CGVS, p. 14) door Al-Shabaab telefonisch gecontacteerd werd met de boodschap dat zij weten wie er allemaal gevlucht was en dat zij u altijd zouden vinden (zie gehoorverslag CGVS, p.12). U verklaart dat Al-Shabaab nog steeds overstuurd was over de winkel (zie gehoorverslag CGVS, p. 13). U voegt bovendien toe dat ze u voor 2015 niet contacteerden. Er wordt u de stelling voorgelegd dat u 'tussen 2010, wanneer u Mogadishu verliet, en 2015 niet door hen [Al-Shabaab] gecontacteerd werd', waarop u bevestigend antwoordt dat ze u niet gecontacteerd hebben (zie gehoorverslag CGVS, p. 13). Het staat buiten kijf dat het volledig ongeloofwaardig is dat Al-Shabaab u gedurende ongeveer 5 jaar met rust laat, om u vervolgens, 5 jaar na de feiten, in Kenia te bedreigen. Eens te meer omdat het, het al dan niet sluiten van een voedingswinkel betreft in Mogadishu, een stad waar u gedurende 5 jaar niet meer zou geweest zijn.

Bovendien is de reden voor vervolging, namelijk de verkoop van goederen aan mensen van de overheid, momenteel, en sinds 2010, onbestaand aangezien er geen enkele indicatie bestaat dat deze activiteit nog door uzelf, of door iemand van uw familie uitgeoefend wordt.

Er kan dus geconcludeerd worden dat u, rekening houdend met het feit dat de winkel sinds 2010 gesloten is en aldus de reden voor vervolging weggenomen is, en er geen geloof gehecht kan worden aan uw problemen die voortvloeiden uit de aanval bij uw thuis, anno 2016 geen vrees voor vervolging zoals bepaald in Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade, heeft.

Vervolgens moet opgemerkt worden dat uw heen-en weer verkeer tussen Nairobi, Kenia en Kismayo, Somalië uw vrees voor vervolging ondermijnt. Hieromtrent legt u bovendien enigszins tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaart u bij DVZ (zie verklaring DVZ, punt 12) dat u groentehandelaar was en groenten transporteerde van Nairobi, Kenia naar Kismayo, Somalië. U voegt toe dat u dat al 5 jaar deed, tot u vertrok op 29 september 2015. U verklaart dus gedurende 5 jaar groenten te hebben vervoerd tussen Kenia en Somalië. Wanneer u tijdens het gehoor op het CGVS gevraagd wordt naar uw professionele activiteiten toen u woonachtig was in Kenia, verklaart u slechts twee keer groenten en fruit te hebben vervoerd tussen Kenia en Somalië (zie gehoorverslag CGVS, p. 34), waardoor het lijkt alsof u uw eerdere verklaringen bij DVZ in uw voordeel probeert af te zwakken. Uw vrees voor vervolging wordt ernstig ondermijnd door uw terugkeer naar Somalië, mede omdat u zelf aangeeft dat Al-Shabaab aan de macht was in Kismayo toen u die groenten vervoerde (zie gehoorverslag CGVS, p. 35).

U geeft bovendien zelf aan dat uw broer O., uw zus S. en uw zoon I. nog steeds in Mogadishu woonachtig zijn. U haalt op geen enkel punt aan dat zij na de gebeurtenissen bij uw thuis in

2010 nog problemen hebben gehad met Al-Shabaab. U verklaart enkel dat uw broer A. naar Hargeisa gevlucht is ten gevolge van de aanslag bij u thuis en daaruit voortvloeiende bedreigingen aan zijn adres. Tegelijkertijd verklaart u tot aan uw vertrek uit Kenia in 2015 contact te hebben gehad met uw familie in Mogadishu (zie gehoorverslag CGVS, p. 7), waaruit blijkt dat, indien zij problemen hadden (gehad), u daarvan op de hoogte had kunnen zijn, doch haalt u deze op geen enkel moment aan. Niets wijst erop dat uw broer en zus die woonachtig zijn in Mogadishu problemen ondervinden, of ooit ondervonden hebben, met Al-Shabaab. Dat u, zelfs tot in Kenia, en uw broer A., bedreigd zouden worden door Al-Shabaab terwijl uw broer O., en uw zus S., zonder noemenswaardige problemen in Mogadishu wonen, is niet logisch en tast de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten verder aan.

Er kunnen ook nog enkele tegenstrijdigheden vastgesteld worden tussen uw opeenvolgende verklaringen. Zo verklaart u bij DVZ (zie verklaring DVZ, punt 14) dat u in mei 2010 in Mogadishu huwde met A. A., voornaam H. A., van Jemenitische etnische afkomst, met de Somalische nationaliteit, geboren te Mogadishu. Tijdens het gehoor op het CGVS echter legt u geheel andere verklaringen af met betrekking tot uw tweede echtgenoot. Zo verklaart u in 2010 gehuwd te zijn geweest met voornoemde H. A. A. te Nairobi. U voegt toe dat uw man geboren is in Jemen, dat hij de Jemenitische, alsook de Keniaanse nationaliteit heeft en opgegroeid is in Somalië (zie gehoorverslag CGVS, p. 19-20). In de vragenlijst CGVS (zie vraag 5) staat dan weer te lezen dat u in Mombasa met uw tweede man huwde. U hiermee geconfronteerd, verklaart u dat uw eerste en tweede man met elkaar verward worden en dat uw eerste man in Mogadishu geboren is. Uw verklaringen bij DVZ verwijzen echter duidelijk naar uw tweede man, en niet naar uw eerste man, M. S. J. (M. J. J.) waarmee u volgens uw eigen verklaringen (zie gehoorverslag CGVS, p. 22) in 2001 of 2003 huwde. Uw eerste man bevindt zich volgens uw verklaringen bij DVZ tevens in Mogadishu (zie verklaring DVZ, punt 16), terwijl u voor het CGVS verklaart dat hij in 2006 door Al-Shabaab om het leven werd gebracht (zie gehoorverslag CGVS, p. 22-23). Ook bij DVZ (zie vragenlijst CGVS, vraag 5) verklaart u niet te weten waarom uw eerste man in 2006 vermoord werd. U verklaart dat u zijn lichaam gevonden heeft. Tijdens het gehoor op het CGVS lijkt u echter duidelijk te weten wat de motieven waren voor de moord op uw man. U verklaart immers dat hij om het leven werd gebracht omdat hij voor de overheid werkte (zie gehoorverslag CGVS, p. 23). U verklaart bij DVZ bovendien dat uw huidige man augustus 2015 ontvoerd werd, terwijl u voor het CGVS verklaart dat deze ontvoering begin 2015 plaatsvond (zie gehoorverslag CGVS, p. 22). Deze tegenstrijdigheden tasten uw algehele geloofwaardigheid aan.

U legt ten slotte geen documenten voor die uw identiteit, reisweg of asielrelaas ondersteunen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)" van mei 2016 in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 6 september 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van complexe terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of -instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit

de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 6 september 2016) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren. Ook conflicten van tribale of zakelijke aard leiden regelmatig tot gewelddadige incidenten. Het merendeel van het geweld dat in Mogadishu plaats vindt neemt enerzijds de vorm aan van complexe terreuraanslagen van al-Shabaab. Deze complexe aanslagen zijn in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren, overheidsfunctionarissen en buitenlanders over de vloer krijgen, en op overheidsgebouwen of -instellingen. Anderzijds neemt het geweld in Mogadishu vaak de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel, clanoudsten en soms ook gewone burgers. Verschillende bronnen beschrijven het door al-Shabaab gepleegde geweld als doelgericht. Dit neemt niet weg dat ook gewone burgers die toevallig in de buurt zijn getroffen kunnen worden. In aanloop naar de geplande verkiezingen is het aantal doelgerichte moordaanslagen op soldaten en overheidsfunctionarissen toegenomen. Naast de complexe aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog een aantal andere incidenten plaats, waaronder incidenten tussen verschillende veiligheidsdiensten en een toenemend aantal mortieraanvallen, onder meer op het presidentieel paleis en het door AMISOM beschermde gebied van de internationale luchthaven van Mogadishu.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierechtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig

terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Daarnaast blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer, elektriciteit zijn beschikbaar.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat mevrouw J. M. voornaam M. volgens haar verklaringen de laatste vijf jaar voor vertrek naar België gewoonlijk verblijf had in Kenia. Bovendien hebben, eveneens volgens haar verklaringen, haar kinderen, H. A. voornaam A., en H. A., voornaam A., de Keniaanse nationaliteit."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in een enig middel een schending aan van de volgende bepalingen:

"-artikel 1A (2) van de Vluchtelingenconventie van 1951 ondertekend te Genève

-artikels 48/3, 48/4, en 48/7 van de wet van 15 december 1980

-de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede de schending van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980;

-artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 tot vaststelling van de werking van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (verder het KB van 11 juli 2003)

-het zorgvuldigheidsbeginsel (noodzakelijkheid al de elementen van het dossier in aanmerking te nemen, het dossier over een voorzichtige wijze te behandelen en te berusten op de inhoud van het administratief dossier)

-de beoordelingsfout"

Na een uiteenzetting over de redenen van de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, gaat verzoekster eerst in op de erkenning van de status van vluchteling en daarna op de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

- Wat de erkenning van de vluchtelingenstatus betreft:

Verzoekster licht toe dat het CGVS-interview moeizaam verliep van het Engels naar het Somalisch. De tolk vroeg frequent aan de "protection officer" om de inhoud van de vragen te herformuleren of te herhalen en de tolk begreep het eenvoudige woord "leave" niet (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 5, 6, 8, 12 en 17). De tolk had moeilijkheden om de verklaringen van verzoekster naar het Engels te vertalen (*Ibid.*, p. 7, 19, 21, 23 en 32). De "protection officer" noteerde ook "tolk is niet mee" (*Ibid.*, p. 30).

Er werd meermaals aangeduid dat verzoekster weende, de emotionele toestand van verzoekster werd ook onderlijnd door de aanwezige advocaat en wordt aangeduid als reden waarom de tolk verzoekster moeilijk duidelijk kon verstaan (*Ibid.*, p. 37). Verzoekster vraagt om voorzichtig om te gaan met de inhoud van het CGVS-gehoorverslag.

Verzoekster stelt dat zij deel uitmaakt van de sociale groep van familieleden van de personen die goederen verkopen aan de overheid en daardoor door Al Shabaab beschouwd kunnen worden als personen die de overheid ondersteunen op basis van hun politieke overtuiging. Ook kan aan verzoekster de politieke overtuiging van aanhanger van de overheid worden toegeschreven door Al Shabaab, omwille van haar familie die een winkel uitbaat en goederen verkoopt aan de overheid. Zij benadrukt dat Al Shabaab immers iedereen die in de winkel actief was viseerde bij hun aanval in 2010. Het feit dat voornamelijk verzoeksters vader werd geïdoleerd doet geen afbreuk aan de vervolgingsgronden van verzoekster. De aangehaalde tegenstrijdigheden over *“mijn winkel”* en *“de winkel van mijn vader”* zijn niet ernstig, aangezien zij het had over de familiewinkel waar zij, haar vader en een groot deel van de familie werkachtig was en die voor inkomsten voor de hele familie zorgde.

Zij geeft aan dat de vervolgingsfeiten veel meer betreffen dan de gedwongen sluiting van de winkel en verwijst naar haar familie die werd gedood of moest vluchten en naar de moeilijke economische situatie omdat alle mogelijkheden voor werk werden verloren. Zij herhaalt dat zij gedurende haar reis naar Kismayo vervolgingen heeft ondervonden en vraagt om deze feiten ook in overweging te nemen.

Verzoekster stelt dat zij niet op alle vragen kan antwoorden, zoals hoe Al Shabaab te weten kwam dat zij niet stierf bij de aanval in 2010 en hoe zij opgenomen werd in het Keysaney ziekenhuis. Zij weet wel dat zij ernstig gewond was en naar het ziekenhuis werd vervoerd met de hulp van andere personen. Zij stelt dat Al Shabaab ook heel duidelijk actief en aanwezig is in Kenia, wat zij ook heeft aangehaald. Het feit dat haar echtgenoot in 2015 werd ontvoerd kan ook een aanleiding zijn voor de hernieuwde dreigementen.

Verzoekster herhaalt dat zij groenten verkocht gedurende de hele tijd van haar verblijf in Kenia. Zij kon naar Kenia gaan omwille van deze activiteit die haar werd aangeboden door de vrouw die haar hielp in Kismayo en ontmoette haar tweede echtgenoot in Kenia, waarna zij niet meer diende terug te keren naar Kismayo. Zodus heeft zij maar twee keer het traject tussen Kismayo en Kenia gedaan en liet daarna de groenten en het fruit vervoeren door andere personen. Daarnaast was zij voorzichtig toen zij terugkeerde om professionele redenen. Zij droeg een boerka bij het binnenkomen van de stad en bleef voornamelijk binnenshuis. Zij verkocht niet zelf, maar deed enkel het vervoer. En na 2010 ging zij niet meer zelf naar Kismayo.

Verzoekster betoogt dat niet alleen de aanwezigheid van haar familie in Mogadishu van belang is, maar ook hun levensomstandigheden. Dit is doorslaggevend voor het bepalen van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden bij een terugkeer naar Mogadishu en de impact van deze aanwezigheid van familieleden op de geloofwaardigheid van de aangehaalde vrees. Zij geeft aan dat haar broer en zus in Mogadishu in heel moeilijke omstandigheden leven, zich verstoppen en zo weinig mogelijk naar buiten gaan. Deze levensomstandigheden sluiten het bestaan van een vrees voor vervolging niet uit en dit werd niet verder bevraagd tijdens het CGVS-interview.

Verzoekster is van mening dat de tegenstrijdigheden over de identiteitsgegevens van haar echtgenoten, de datums en plaatsen van de huwelijken en hun actuele toestand niet van die aard zijn dat zij de hele geloofwaardigheid van het asielrelaas ondermijnen. Zij stelt nog dat niet kan worden uitgesloten dat enige verwarring ontstond bij aanvang van de asielprocedure en verwijst naar een attest van 2 januari 2016 van het opvangcentrum (verzoekschrift, stuk 3). Daarnaast heeft verzoekster ook steeds verduidelijking gevraagd tijdens het CGVS-interview of er naar haar eerste of haar tweede echtgenoot werd gevraagd (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 19-23), terwijl dit waarschijnlijk niet gebeurde bij aanvang van de asielprocedure.

Tot slot vraagt verzoekster de toepassing van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet, omdat zij in 2010 gekwetst was en de meerderheid van haar familieleden zijn overleden, wat een grote impact heeft op de positie en de overlevingsmogelijkheden in Somalië en als vervolging moet worden beschouwd. Het louter stellen dat de winkel vandaag gesloten werd volstaat niet om aan te nemen dat er vandaag geen redenen zijn voor vervolging. Het sluiten van de winkel heeft alle economische opportuniteit en overlevingsmogelijkheden weggenomen. De gevolgen hiervan zijn nog steeds voelbaar en zijn dus actueel. Ook haar familieleden die nog in Mogadishu leven voelen de gevolgen ervan vandaag nog.

- Wat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet betreft:

Verzoekster bekritiseert de interpretatie van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, zoals deze voorkomt in de bestreden beslissing. Zij verwijst naar de rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaak

Elgafaji van 17 februari 2009, C-465/07 (ECLI:EU:C:2009:94), een juridische analyse van EASO van januari 2015 (*"Article 15, point c), de la directive qualification aux conditions que doivent remplir les demandeurs d'asile (2011/95/EU)"*) en de analyse van het EHRM in zaak R.H. tegen Zweden van 10 september 2015, nr. 4601/14.

Verzoekster licht daarna toe als volgt:

"3.2. Risico-profielen.

Het CGVS maakt een in abstracto analyse van de veiligheidssituatie in Mogadishu om te besluiten dat er in Mogadishu geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het geweld dermate hoog is dat de loutere aanwezigheid van verzoekende partij een reëel risico inhoudt op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Om deze stelling te staven verwijst het CGVS in zijn beslissing onder andere naar het arrest van het EHRM, R.H. tegen Zweden van 10 september 2015 en het arrest van de UKUT, MOJ van 10 september 2014.

In beide van deze arresten wordt een in concreto analyse van de veiligheidssituatie vereist, rekening houdend met het profiel van de asielzoeker, ongeacht het feit dat de loutere aanwezigheid in Mogadishu op zich geen algemeen risico inhoudt op ernstige schade of op schending van artikel 3 van het EVRM.

In het arrest KH. v. Sweden stel het EHRM het volgende :

"70 (...) In the Court's view, it may be concluded that a single woman returning to Mogadishu without access to protection from a male network would face a real risk of living in conditions constituting inhuman or degrading treatment under Article 3 of the Convention. "

Vrij vertaald : Het Hof is van mening dat er besloten kan worden dat een alleenstaande vrouw die naar Mogadishu terugkeert zonder de bescherming van een mannelijk netwerk een reëel risico zou lopen om in omstandigheden te leven die een schending van artikel 3 van het verdrag inhouden."

Het blijkt ook uit het arrest MOJ van de UKUT dat een nauwkeurig onderzoek van de individuele situatie van de asielzoeker vereist is op basis o. a. :

- de omstandigheden in Mogadishu voor het vertrek;
- de tijd van afwezigheid van Mogadishu;
- de aanwezigheid van een familiaal en/of een clan netwerk in Mogadishu;
- de toegang tot financiële inkomsten;
- perspectief op economische overleving;
- beschikbaarheid van ondersteuning uit het buitenland;
- de manier waarop de asielzoeker in het buitenland overleefde;
- de reden waarom de financiële capaciteit om naar het westen te reizen geen mogelijkheid zou bieden om in geval van terugkeer financieel te overleven (zie stuk 4, pp. 5-6, punten 2.3.6 tot 2.3.8.)

Ook de UNHCR onderlijnt het specifiek risico ten aanzien van vrouwen inbegrepen in Mogadishu (stuk 5, §§4 en 5, pp. 3-4; stuk 6, p. 10) wat een aanwijzing kan zijn van een profiel die het risico op ernstige schade verhoogt (zie stuk 6, p. 13).

Ook uit de COI Focus van het CGVS blijkt dat vrouwen en kinderen een erg kwetsbaar profiel vertonen in het Somalisch context inbegrepen in Mogadishu (zie COI Focus Somalie, Veiligheidssituatie in Mogadishu, pp. 50-51 en p. 58).

3.3. Profiel van verzoekende partij.

Verzoekende partij is een alleenstaande vrouw met twee kinderen.

Daarnaast is zij op psychologisch vlak zwak en vertoont zij een kwetsbaar profiel wat haar onthaal in een gespecialiseerd centrum in België rechtvaardigde (stuk 3).

Voor haar vertrek van Mogadishu was zij het slachtoffer van een aanval op de winkel van haar vader die door de hele familie uitgebaat was. Zij verloor er de meerderheid van haar dichte familieleden, die de enige structuur die haar in geval van terugkeer kan ondersteunen (stuk 6, p. 8).

Waar het CGVS meent dat verzoekende partij over familieleden in Mogadishu beschikt, nl. haar broer en haar zus, dient er onderlijnt te worden dat er geen enkel onderzoek werd gevoerd naar de levensomstandigheden van de aanwezige familieleden. Nochtans is dit een doorslaggevend element om te kunnen besluiten of verzoekende partij, omwille van het specifiek profiel, in Mogadishu een reëel risico op ernstige schade loopt en aanspraak kan doen op een subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, b) of c). Er moet inderdaad worden onderzocht of de aanwezige familieleden, ten eerste bereid zijn om verzoekende partij te ondersteunen in geval van terugkeer in Mogadishu en ten tweede daar in staat voor zijn.

Het feit dat het CGVS geen enkele bijkomende vraag stelde m.b.t. de levensomstandigheden van haar familieleden in Mogadishu werd hierboven; onder punt 2.6. aangekaart, en kan hier dienstig herhaald worden, m.b.t. de toekenning van een subsidiaire bescherming.

Artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 stelt :

" Art. 27. De Commissaris-generaal beoordeelt de asielaanvraag op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houdt rekening met de volgende elementen :

a) alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake de asielaanvraag wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast;

b) de door de asielzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten, samen met informatie over de vraag of de asielzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen worden;

c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker; waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen;

(...)"

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012).

Niet alleen de aanwezigheid van familie van verzoekende partij in Mogadishu is van belang maar ook hun levensomstandigheden. Dit is doorslaggevend voor het bepalen van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van verzoekende partij in geval van terugkeer in Mogadishu in het bijzonder of haar enige mannelijke familielid bereid en in staat is haar de vereiste ondersteuning te bieden.

Het bepalen van de persoonlijke omstandigheden en de actuele situatie van de asielzoeker maakt deel uit van de samenwerkingsplicht die op verwerende partij berust. Het Hof van Justitie van de Europese Unie in haar arrest van 22 november 2012 in de zaak C-277/11, M. v. Ireland, heeft het volgende beslist over de samenwerkingsplicht :

« 65 Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoeker alle elementen tot staving van zijn verzoek in te dienen, wat niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

66 Concreet houdt deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus in dat, indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker. »

In toepassing van deze principes moet er worden besloten dat de samenwerkingsplicht het CGVS verplicht om alle pertinente gegevens te verzamelen om in kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, dit op basis van een richtlijnconforme interpretatie van de verplichtingen van het CGVS op basis van artikel 4, lid 1, van de richtlijn 2011/95.

In casu heeft verzoekende partij louter aangegeven dat haar broer en haar zus in Mogadishu woonachtig zijn. Het CGVS heeft geen enkele bijkomende vraag gesteld aan verzoekende partij.

In zijn beslissing veronderstelt het CGVS dat de broer en de zus van verzoekende partij geen problemen kenden in Mogadishu aangezien verzoekende partij er geen melding van maakt.

Hoewel het in eerste instantie de plicht van de asielzoeker is om zijn relaas voor te leggen en indien mogelijk te staven ontnemt dit het CGVS niet de plicht om alle relevante informatie te verzamelen met het oog op een beslissing. In casu, door geen enkele bijkomende informatie te vragen over de leefomstandigheden van de broer en de zus van verzoekende partij in Mogadishu te vragen heeft de CGVS deze plicht niet nageleefd en kan er niet worden besloten dat een terugkeer naar Mogadishu geen reëel risico op ernstige inhoudt of geen schending van artikel 3 van het EVRM.

Verzoekende partij kan dus in dit verzoekschrift dienstig aanvoeren in dat haar broer en haar zus in Mogadishu in heel moeilijke omstandigheden leven, zich verstoppen en zo weinig mogelijk naar buiten gaan.

Deze levensomstandigheden laten toe te besluiten dat de broer van verzoekende partij, de enige mannelijke familielid die in Mogadishu overblijft, niet in staat is om haar te ondersteunen en haar de bedoelde bescherming te bieden.

Verzoekende partij heeft geen toegang tot financiële middelen in Mogadishu. In Kenia kon zij wel aan financiële middelen geraken omwille van haar werk en van de ondersteuning van haar echtgenoot. Sinds haar aankomst in België krijgt verzoekende partij onderdak in een opvangcentrum, waar zij ook een psychologische opvolging krijgt. Het blijkt dus duidelijk dat zij geen geld krijgt van dichte of verdere familieleden die binnen of buiten Somalië zouden leven en dat zij geen uitgebreide financiële middelen heeft.

Om al deze redenen dient het statuut van subsidiaire bescherming toegekend worden op basis van artikel 48/4, §2, b) of c).

Op zijn minst moet de beslissing vernietigd worden om een in concreto analyse van de veiligheidssituatie te voeren en, indien er nog twijfels over zouden bestaan, om het precies profiel van verzoekende partij verder te onderzoeken."

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoekster volgende documenten:

- brief van het opvangcentrum van 2 januari 2016 (stuk 3)
- fragmenten uit het rapport "Country information and guidance, Somalia: Security and humanitarian situation in south and central Somalia" van UK Home Office van juli 2016 (stuk 4)
- UNHCR's "Position on returns to southern and central Somalia (update I)" van mei 2016 (stuk 5)
- UNHCR's "International protection considerations with regard to people fleeing southern and central Somalia" van januari 2014 (stuk 6).

2.1.3. Ter zitting legt verzoekster een aanvullende nota neer met nieuwe informatie over de algemene humanitaire en sanitaire toestand in Somalië:

- UNHCR's "Somalia. Drought displacements in period 1 Nov 2016 to 31 March 2017" (stuk 1)
- "ECHO factsheet – Somalia" van de Europese Commissie van april 2017 (stuk 2)
- "47 children die from hunger-related diseases in Mogadishu Hospital as youngsters bear brunt of drought" van UN Assistance Mission in Somalia van 9 maart 2017 (stuk 3)
- "Cholera spreads in drought-stricken Somalia amid famine threat" van Voice of America van 4 april 2017 (stuk 4)
- "3.000 people a day fleeing in cholera-stricken Somalia as famine looms" van Eyewitness News van onbepaalde datum (stuk 5).

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Een algemene en theoretische toelichting of het citeren van internationale of nationale bepalingen of beginselen in het verzoekschrift laat de Raad niet toe om vast te stellen dat verzoekster aanspraak kan maken op een status van internationale bescherming.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen. Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. Hij dient door een coherent relaas en kennis van voor het relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.3. Verzoekster kan worden bijgetreden dat het CGVS-interview op bepaalde momenten eerder stroef is verlopen omwille van de tolk die niet altijd onmiddellijk mee was met de vragen die aan verzoekster dienden te worden gesteld of omwille van de emotionele toestand van verzoekster. Niettemin gaf verzoekster op het einde van het CGVS-interview aan dat zij alle vragen goed heeft begrepen en de tolk goed heeft begrepen.

Zij maakte ook duidelijk dat zij niets meer wou vragen of toevoegen (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 39). Ook uit de volledige lezing van het CGVS-gehoorverslag blijkt dat verzoekster de vragen van de tolk heeft begrepen en dat de tijd werd genomen om de nodige verduidelijking te geven of de vragen te

herhalen. Bovendien toont verzoekster niet concreet aan dat onzorgvuldig met de inhoud van het CGVS-gehoorverslag werd omgegaan.

Verzoeksters toelichting over de vervolgingsgrond en over de reden voor vervolging doet geen afbreuk aan de motieven in de bestreden beslissing. Enerzijds dient te worden vastgesteld dat er voldoende redenen voorhanden zijn om de voorgehouden problemen in 2010 als ongeloofwaardig te beschouwen, zodat deze ook actueel onvoldoende relevant zijn om aan te nemen dat deze zich opnieuw zullen voordoen. Anderzijds zijn verzoeksters verklaringen over de problemen die zij in 2015 heeft gekend evenzeer ongeloofwaardig, zodat ook deze geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maken. Waar verzoekster overigens vraagt om ook de problemen op weg naar Kismayo na de aanval in 2010 in aanmerking te nemen, merkt de Raad op dat verzoeksters verklaringen die worden geciteerd in het verzoekschrift uiterst vaag zijn. Bovendien merkt de Raad ook over het verblijf in Kismayo frappante tegenstrijdigheden op in verzoeksters verklaringen. Bij aanvang van de asielprocedure heeft verzoekster immers aangegeven dat zij gedurende twee maanden elke dag ergens anders heeft verbleven en niet kon werken in Kismayo (CGVS-vragenlijst, stuk 14, p. 3). Tijdens het CGVS-interview vertelt zij echter over haar verblijf bij een lieve vrouw H. in Kismayo die haar ook aan een job heeft geholpen. Na twee dagen op straat te hebben geslapen, kreeg verzoekster de hulp van F. die haar naar H. bracht. Verzoekster werd het transport van groenten en fruit van Kismayo naar Nairobi toevertrouwd en nadien heeft zij haar man ontmoet met wie zij de twee kinderen heeft die nu bij haar zijn (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 7-8). Deze tegenstrijdigheden doen enkel verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

Verzoekster erkent dat zij geen verklaring kan geven voor het feit dat Al Shabaab op de hoogte was dat zij in het ziekenhuis Keysaney werd opgenomen en dat Al Shabaab haar in het ziekenhuis telefonisch heeft bedreigd. Verzoekster weerlegt evenmin de tegenstrijdigheden in haar verklaringen of zij al dan niet op eigen kracht naar het ziekenhuis is gegaan door in het verzoekschrift te volharden in de versie dat zij uiteraard werd vervoerd met de hulp van andere personen, terwijl zij tevens heeft gezegd dat zij wegrende en naar het ziekenhuis ging na de aanval op de winkel in 2010 (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 26).

Verzoekster weerlegt geenszins met concrete argumenten de motivering in de bestreden beslissing over haar heen-en-terug reizen van Nairobi naar Kismayo in 2010. Het is dan ook terecht dat wordt gesteld dat de geloofwaardigheid wordt ondermijnd door verzoeksters terugkeer naar Somalië in die periode, te meer omdat zij zelf aangeeft dat Al Shabaab aan de macht was in Kismayo toen zij die transporten uitvoerde. De toelichting in het verzoekschrift dat zij heel voorzichtig was bij deze terugkeer (zij droeg een boerka bij binnenkomst in de stad, verbleef voornamelijk binnenshuis en vervoerde enkel de groeten en het fruit, maar verkocht en kocht deze niet zelf), wordt niet aanvaard om de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen.

Waar verzoekster in het verzoekschrift aanvoert dat haar broer en zus in Mogadishu in heel moeilijke omstandigheden leven, zich verstoppen en zo weinig mogelijk naar buiten gaan, merkt de Raad op dat dit beperkt blijft tot een loutere bewering. Bovendien klemmt dit met de verklaring dat haar broer in Mogadishu voor haar zoon I. zorgt en dat zij haar zoon I. niet liet overkomen toen zij een veilige plaats had gevonden in Kenia omwille van financiële redenen en omdat hij studeerde (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 25-26). Bijgevolg kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekster ook in beroep geen overtuigende verklaringen aflegt of documentatie voorlegt die betrekking heeft op haar persoonlijke situatie dat zij omwille van individuele omstandigheden gelinkt aan de al dan niet aanwezigheid van familieleden en hun leefomstandigheden niet kan terugkeren naar Mogadishu.

Wat de tegenstrijdigheden in de verklaringen over haar echtgenoten betreft, kan verzoekster niet ernstig voorhouden dat dit ontstaan is door verwarring bij aanvang van de asielprocedure. Uit de DVZ-verklaring blijkt immers duidelijk dat zij enkel over haar tweede echtgenoot verklaringen heeft afgelegd (DVZ-verklaring, stuk 14, p. 5-6). Ook de verwijzing naar het attest van 2 januari 2016 overtuigt de Raad niet. Het attest dat werd gericht aan de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van een zogenaamde Dublin-procedure, vermeldt immers dat verzoekster psychologische opvolging gedurende een lange periode dient te kunnen krijgen, terwijl elke aanwijzing van een verdere opvolging sindsdien ontbreekt.

Er wordt gesteld dat haar kwetsbaarheid en afhankelijkheid in België ook het gevolg is van een totaal gebrek aan kennis van het Frans of het Engels en dat verzoekster zeer geïsoleerd leeft, maar dit heeft uiteraard geen belang in het kader van de beoordeling van de asielaanvraag ten aanzien van Somalië, waar verzoekster in Mogadishu beschikt over haar broer, die voor haar zoon I. kan zorgen, en haar zus.

Bovendien is verzoekster tijdens haar verblijf in Kismayo als alleenstaande vrouw in staat gebleken om een onderkomen te vinden en in haar levensonderhoud te voorzien met de hulp van F. en H., en heeft zij op zeer korte termijn in Kenia een tweede echtgenoot leren kennen.

De Raad stelt vast dat verzoeksters toelichting in het verzoekschrift geen afbreuk doet aan de motieven van de bestreden beslissing. De Commissaris-generaal oordeelde terecht dat:

“U verklaart voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (verder CGVS) niet naar uw land van herkomst te kunnen terugkeren omwille van problemen met Al-Shabaab. U kon uw problemen met Al-Shabaab echter niet aannemelijk maken.

Ten eerste moet opgemerkt worden dat de feiten die u aanhaalt, namelijk de aanval op uw familie door Al-Shabaab waarbij uw moeder, vader, drie broers, een zus en twee van uw kinderen om het leven kwamen, in 2010 plaatsvonden en dat er geen enkele indicatie bestaat dat u anno 2016-2017 een vrees voor vervolging heeft in de zin van de Vluchtelingenconventie”.

“Het moet vervolgens benadrukt worden dat de gebeurtenissen die dateren uit 2010 geenszins op u persoonlijk gericht waren. Uw vader werd als eigenaar van de winkel door Al-Shabaab aangespoord niet langer goederen te verkopen aan de overheid. Hij weigerde, waardoor uw vader en zijn gezin, waar u deel van uitmaakte, het doelwit werden van Al-Shabaab. U werd bij deze aanval niet persoonlijk geviséerd. De aanval was in eerste instantie op uw vader, en op de winkel, gericht omdat hij weigerde de verkoop aan de overheid stopt te zetten. Bovendien benadrukt u dat u steeds achter in het huis bleef waar u de ijsjes en het ijs maakte omdat uw vader niet wilde dat u gezien werd door andere mensen. Enkel uw vader, broers en moeder werkte vooraan in de winkel (zie gehoorverslag CGVS, p.32). U voegt tevens toe (zie gehoorverslag CGVS, p. 5-6) dat u niet naar buiten ging omdat uw ouders niet wilden dat u het huis verliet. Hiermee zet u zelf uw geringe zichtbaarheid in de winkel in de verf en is er aldus geen reden om aan te nemen dat Al-Shabaab u associeerde met de activiteiten in de winkel. Bovendien legt u met betrekking tot de gebeurtenissen die dateren van 2010 tegenstrijdige verklaringen af. Bij Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ) verklaart u dat ze [Al-Shabaab] naar uw winkel [de familiewinkel] kwamen en zeiden dat u en uw familie moesten stoppen met iets te verkopen aan het leger en de overheid. U voegt toe dat u en uw familie dat niet gedaan hebben. Uit uw verklaringen tijdens het gehoor voor het CGVS kan echter duidelijk geconcludeerd worden dat uw vader gecontacteerd werd door Al-Shabaab en aangemaand werd te stoppen met het verkopen van goederen aan de overheid, en dat uw vader dat weigerde (zie gehoorverslag CGVS, p. 13 en p. 37).

Ook zijn uw verklaringen omtrent uw problemen met Al-Shabaab na de aanval bij u thuis in 2010 dermate onwaarschijnlijk dat er geen enkel geloof aan kan worden gehecht. Zo verklaart u na de feiten in uw ouderlijk huis opgenomen te zijn geweest in het Keysaney ziekenhuis te Mogadishu. Gedurende uw verblijf in het ziekenhuis werd u door Al-Shabaab telefonisch benaderd en bedreigd (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). U verklaart dat u geen mobiele telefoon had maar dat Al-Shabaab u contacteerde op de telefoon in het ziekenhuis. U gevraagd hoe Al-Shabaab wist dat u in dat ziekenhuis opgenomen werd, antwoordt u dat u gewond was, naar dat ziekenhuis gebracht werd en dat ze wisten dat u daar opgenomen was (zie gehoorverslag CGVS, p. 38), wat geenszins een verklaring is voor hoe Al-Shabaab te weten kwam dat u in het Keysaney ziekenhuis opgenomen werd. Bovendien verklaart u op een ander moment tijdens het gehoor (zie gehoorverslag CGVS, p.26) dat u op het moment van de aanval niet wist wie leefde en wie gestorven was én dat u gewond wegrende en meteen naar het ziekenhuis ging, waaruit blijkt dat u op eigen houtje naar het ziekenhuis ging en niet gebracht werd. U slaagt er aldus niet in een redelijke verklaring te geven hoe Al-Shabaab te weten kwam dat u in het Keysaney ziekenhuis opgenomen werd. Het is bovendien erg opmerkelijk dat Al-Shabaab de moeite zou nemen u te lokaliseren, en te contacteren terwijl u in het ziekenhuis lag. Hoe konden zij immers weten dat u de aanslag overleefd had? Het moet tot slot nogmaals opgemerkt worden dat deze gebeurtenissen zich in het jaar 2010 situeren. Ook aan de latere vervolgingsfeiten, namelijk de telefonische bedreigingen door Al-Shabaab in 2015, kan geen enkel geloof worden gehecht. U verklaart dat u midden 2015 verschillende keren, meer dan tien maal (zie gehoorverslag CGVS, p. 14) door Al-Shabaab telefonisch gecontacteerd werd met de boodschap dat zij weten wie er allemaal gevlucht was en dat zij u altijd zouden vinden (zie gehoorverslag CGVS, p.12). U verklaart dat Al-Shabaab nog steeds overstuur was over de winkel (zie gehoorverslag CGVS, p. 13). U voegt bovendien toe dat ze u voor 2015 niet contacteerden. Er wordt u de stelling voorgelegd dat u ‘tussen 2010, wanneer u Mogadishu verliet, en 2015 niet door hen [Al-Shabaab] gecontacteerd werd’, waarop u bevestigend antwoordt dat ze u niet gecontacteerd hebben (zie gehoorverslag CGVS, p. 13).

Het staat buiten kijf dat het volledig ongeloofwaardig is dat Al-Shabaab u gedurende ongeveer 5 jaar met rust laat, om u vervolgens, 5 jaar na de feiten, in Kenia te bedreigen. Eens te meer omdat het, het al dan niet sluiten van een voedingswinkel betreft in Mogadishu, een stad waar u gedurende 5 jaar niet meer zou geweest zijn.

Bovendien is de reden voor vervolging, namelijk de verkoop van goederen aan mensen van de overheid, momenteel, en sinds 2010, onbestaand aangezien er geen enkele indicatie bestaat dat deze activiteit nog door uzelf, of door iemand van uw familie uitgeoefend wordt.

Er kan dus geconcludeerd worden dat u, rekening houdend met het feit dat de winkel sinds 2010 gesloten is en aldus de reden voor vervolging weggenomen is, en er geen geloof gehecht kan worden aan uw problemen die voortvloeiden uit de aanval bij uw thuis, anno 2016 geen vrees voor vervolging zoals bepaald in Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade, heeft.

Vervolgens moet opgemerkt worden dat uw heen-en weer verkeer tussen Nairobi, Kenia en Kismayo, Somalië uw vrees voor vervolging ondermijnt. Hieromtrent legt u bovendien enigszins tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaart u bij DVZ (zie verklaring DVZ, punt 12) dat u groentehandelaar was en groenten transporteerde van Nairobi, Kenia naar Kismayo, Somalië. U voegt toe dat u dat al 5 jaar deed, tot u vertrok op 29 september 2015. U verklaart dus gedurende 5 jaar groenten te hebben vervoerd tussen Kenia en Somalië. Wanneer u tijdens het gehoor op het CGVS gevraagd wordt naar uw professionele activiteiten toen u woonachtig was in Kenia, verklaart u slechts twee keer groenten en fruit te hebben vervoerd tussen Kenia en Somalië (zie gehoorverslag CGVS, p. 34), waardoor het lijkt alsof u uw eerdere verklaringen bij DVZ in uw voordeel probeert af te zwakken. Uw vrees voor vervolging wordt ernstig ondermijnd door uw terugkeer naar Somalië, mede omdat u zelf aangeeft dat Al-Shabaab aan de macht was in Kismayo toen u die groenten vervoerde (zie gehoorverslag CGVS, p. 35).

U geeft bovendien zelf aan dat uw broer O., uw zus S. en uw zoon I. nog steeds in Mogadishu woonachtig zijn. U haalt op geen enkel punt aan dat zij na de gebeurtenissen bij uw thuis in 2010 nog problemen hebben gehad met Al-Shabaab. U verklaart enkel dat uw broer A. naar Hargeisa gevlucht is ten gevolge van de aanslag bij u thuis en daaruit voortvloeiende bedreigingen aan zijn adres. Tegelijkertijd verklaart u tot aan uw vertrek uit Kenia in 2015 contact te hebben gehad met uw familie in Mogadishu (zie gehoorverslag CGVS, p. 7), waaruit blijkt dat, indien zij problemen hadden (gehad), u daarvan op de hoogte had kunnen zijn, doch haalt u deze op geen enkel moment aan. Niets wijst erop dat uw broer en zus die woonachtig zijn in Mogadishu problemen ondervinden, of ooit ondervonden hebben, met Al-Shabaab. Dat u, zelfs tot in Kenia, en uw broer A., bedreigd zouden worden door Al-Shabaab terwijl uw broer O., en uw zus S., zonder noemenswaardige problemen in Mogadishu wonen, is niet logisch en tast de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten verder aan.

Er kunnen ook nog enkele tegenstrijdigheden vastgesteld worden tussen uw opeenvolgende verklaringen. Zo verklaart u bij DVZ (zie verklaring DVZ, punt 14) dat u in mei 2010 in Mogadishu huwde met A. A., voornaam H. A., van Jemenitische etnische afkomst, met de Somalische nationaliteit, geboren te Mogadishu. Tijdens het gehoor op het CGVS echter legt u geheel andere verklaringen af met betrekking tot uw tweede echtgenoot. Zo verklaart u in 2010 gehuwd te zijn geweest met voornoemde H. A. A. te Nairobi. U voegt toe dat uw man geboren is in Jemen, dat hij de Jemenitische, alsook de Keniaanse nationaliteit heeft en opgegroeid is in Somalië (zie gehoorverslag CGVS, p. 19-20). In de vragenlijst CGVS (zie vraag 5) staat dan weer te lezen dat u in Mombasa met uw tweede man huwde. U hiermee geconfronteerd, verklaart u dat uw eerste en tweede man met elkaar verward worden en dat uw eerste man in Mogadishu geboren is. Uw verklaringen bij DVZ verwijzen echter duidelijk naar uw tweede man, en niet naar uw eerste man, M. S. J. (M. J. J.) waarmee u volgens uw eigen verklaringen (zie gehoorverslag CGVS, p. 22) in 2001 of 2003 huwde. Uw eerste man bevindt zich volgens uw verklaringen bij DVZ tevens in Mogadishu (zie verklaring DVZ, punt 16), terwijl u voor het CGVS verklaart dat hij in 2006 door Al-Shabaab om het leven werd gebracht (zie gehoorverslag CGVS, p. 22-23). Ook bij DVZ (zie vragenlijst CGVS, vraag 5) verklaart u niet te weten waarom uw eerste man in 2006 vermoord werd. U verklaart dat u zijn lichaam gevonden heeft. Tijdens het gehoor op het CGVS lijkt u echter duidelijk te weten wat de motieven waren voor de moord op uw man. U verklaart immers dat hij om het leven werd gebracht omdat hij voor de overheid werkte (zie gehoorverslag CGVS, p. 23). U verklaart bij DVZ bovendien dat uw huidige man augustus 2015 ontvoerd werd, terwijl u voor het CGVS verklaart dat deze ontvoering begin 2015 plaatsvond (zie gehoorverslag CGVS, p. 22). Deze tegenstrijdigheden tasten uw algehele geloofwaardigheid aan.

U legt ten slotte geen documenten voor die uw identiteit, reisweg of asielrelaas ondersteunen."

Deze motieven zijn pertinent, correct en vinden steun in het administratief dossier en worden integraal overgenomen door de Raad.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/7 van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoekster toont niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal oordeelt omtrent de veiligheidssituatie in Mogadishu daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie er volatiel blijft en de situatie complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ 17 februari 2009, *Elgafaji / Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, ECLI:EU:C:2009:94; punt 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, *Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, C-285/12, ECLI:EU:C:2014:39; punt 30; EHRM, *NA / Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, §115; EHRM, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. / Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit de door verzoekster en de Commissaris-generaal toegevoegde informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Mogadishu plaatsvindt sinds mei 2012 ten gevolge van de terugtrekking van Al Shabaab uit de hoofdstad veranderd is en in hoofdzaak de vorm aanneemt van aanslagen enerzijds en tribale en zakelijke conflicten die gepaard gaan met geweld anderzijds.

Verzoeksters kritiek op de interpretatie van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet mist feitelijke grondslag, aangezien in de bestreden beslissing geenszins wordt vermeld dat artikel 3 van het EVRM en de notie “*ernstige schade*” in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet op dezelfde manier worden geïnterpreteerd. Bovendien klemmt verzoeksters argumentatie met overweging vierenvestig in het arrest *Elgafaji* dat zij citeert in het verzoekschrift. Het Hof van Justitie heeft immers geoordeeld dat artikel 15, sub c, van de asielkwalificatierichtlijn 2004/83/EG, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, daarvan, volledig verenigbaar is met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 van het EVRM (zie met name arrest *NA / Verenigd Koninkrijk*, reeds aangehaald, §§ 115-117 en aangehaalde rechtspraak).

Wat het profiel van verzoekster betreft, herhaalt de Raad dat waar verzoekster in het verzoekschrift aanvoert dat haar broer en zus in Mogadishu in heel moeilijke omstandigheden leven, zich verstoppen en zo weinig mogelijk naar buiten gaan, dit beperkt blijft tot een loutere bewering. Bovendien klemmt dit met de verklaring dat haar broer in Mogadishu voor haar zoon I. zorgt en dat zij haar zoon I. niet liet overkomen toen zij een veilige plaats had gevonden in Kenia omwille van financiële redenen en omdat hij studeerde (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 25-26). Bijgevolg kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekster ook in beroep geen overtuigende verklaringen aflegt of documentatie voorlegt die betrekking heeft op haar persoonlijke situatie dat zij omwille van individuele omstandigheden gelinkt aan de al dan niet aanwezigheid van familieleden en hun leefomstandigheden niet kan terugkeren naar Mogadishu. Ook wat de tegenstrijdigheden in de verklaringen over haar echtgenoten betreft, benadrukt de Raad opnieuw dat verzoekster niet ernstig kan voorhouden dat dit ontstaan is door verwarring bij aanvang van de asielprocedure. Uit de DVZ-verklaring blijkt immers duidelijk dat zij enkel over haar tweede echtgenoot verklaringen heeft afgelegd (DVZ-verklaring, stuk 14, p. 5-6). Ook de verwijzing naar het attest van 2 januari 2016 overtuigt de Raad niet, zoals reeds werd opgemerkt.

Het attest dat werd gericht aan de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van een zogenaamde Dublin-procedure, vermeldt immers dat verzoekster psychologische opvolging gedurende een lange periode dient te kunnen krijgen, terwijl elke aanwijzing van een verdere opvolging sindsdien ontbreekt.

Er wordt gesteld dat haar kwetsbaarheid en afhankelijkheid in België ook het gevolg is van een totaal gebrek aan kennis van het Frans of het Engels en dat verzoekster zeer geïsoleerd leeft, maar dit heeft uiteraard geen belang in het kader van de beoordeling van de asielaanvraag ten aanzien van Somalië, waar verzoekster in Mogadishu beschikt over haar broer, die voor haar zoon I. kan zorgen, en haar zus. Bovendien is verzoekster tijdens haar verblijf in Kismayo als alleenstaande vrouw in staat gebleken om een onderkomen te vinden en in haar levensonderhoud te voorzien met de hulp van F. en H., en heeft zij op zeer korte termijn in Kenia een tweede echtgenoot leren kennen.

Verzoekster kan geenszins worden gevolgd in haar redenering dat de samenwerkingsplicht de Commissaris-generaal verplicht om alle pertinente gegevens te verzamelen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, dit op basis van een richtlijnconforme interpretatie van artikel 4.1 van de asielkwalificatierichtlijn 2011/95/EU. Het is in de eerste plaats aan verzoekster om de relevante elementen ter staving van haar asielaanvraag voor te leggen en zij is op dit vlak in gebreke gebleven. De Raad kan in huidige zaak enkel vaststellen dat de Commissaris-generaal conform artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 de asielaanvraag heeft beoordeeld, waarbij ook de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker in rekening werden gebracht, zoals deze werden aangevoerd door verzoekster. Het is voor de Commissaris-generaal immers *quasi* onmogelijk om deze individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker zelf te construeren.

Waar verzoekster in een aanvullende nota nieuwe informatie voorlegt met betrekking tot de algemene humanitaire en sanitaire toestand in Somalië, merkt de Raad op dat dit geen afbreuk doet aan de voorgaande vaststellingen. Uit stuk 1 van de aanvullende nota blijkt dat, voor de periode van 1 november 2016 tot 31 maart 2017, de regio Banadir en de hoofdstad Mogadishu door bijna niemand werd verlaten (617), maar wel het hoogste aantal personen ontvangt die omwille van de droogte elders in Somalië zijn vertrokken (108.313). In stuk 2 wordt vooreerst aandacht besteed aan de opeenvolgende mislukte regenseizoenen in 2016 in verschillende delen van de Hoorn van Afrika die hebben geleid tot een verwoestende droogte. De VN stelt dat meer dan helft van de 12 miljoen inwoners van Somalië lijdt onder voedselonzeekerheid en humanitaire hulp nodig heeft. Ook de verdere informatie gaat over Somalië in zijn geheel en bevat geen specifieke gegevens over Mogadishu. Uit stuk 3 blijkt dat het Banadir hospitaal patiënten met ziekten die aan honger gerelateerd zijn, ontvangt uit de verafgelegen regio Bakool, de regio Lower Shabelle alsook "*internally displaced persons*" uit de kampen rondom de hoofdstad. In stuk 4 wordt ingegaan op de complicatie van cholera die wordt veroorzaakt door een gebrek aan toegang tot proper water en voedsel. Dit stuk blijkt geen specifieke informatie over Mogadishu te bevatten. Er wordt hierbij overigens nog genuanceerd dat hulporganisaties wel degelijk toegang hebben tot centraal-Somalië, waartoe de regio Banadir en Mogadishu behoort. Ook stuk 5 bevat informatie die in de lijn ligt van de overige stukken die werden gevoegd bij de aanvullende nota. De Raad kan slechts vaststellen dat deze bijkomende informatie geen afbreuk doet aan de informatie die wordt opgenomen in de COI Focus "*Somalië. De veiligheidssituatie in Mogadishu.*" van Cedoca van 6 september 2016. In het stuk over de verplaatsingen van de bevolking (punt 7) en het stuk over de impact van het geweld op het dagelijkse leven in Mogadishu (stuk 8) wordt immers ingegaan op de mogelijkheid van een terugkeer naar Mogadishu, rekening houdend met het meest recente standpunt van UNHCR over terugkeer (COI Focus, p. 41), op de impact van "*internally displaced persons*" op de situatie in Mogadishu (COI Focus, p. 45-46) en op de situatie voor vrouwen en kinderen en de humanitaire situatie in Mogadishu (COI Focus, p. 42-43 en 50-56).

Verzoekster toont niet aan dat voornoemde informatie foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geapprecieerd. De vaststellingen in de bestreden beslissing worden dan ook overgenomen.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.5. Verzoekster vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er substantiële

onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de Commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig mei tweeduizend zeventien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP